

Κυριακή 22α Νοεμβρίου 2026

Κυριακή Θ' Λουκᾶ.

(Λκ. 12, 16 – 21).

«...μου» (Λκ. 12, 17 - 18 - 19).

Σήμερα ακούσαμε τόν Κύριο νά μᾶς διηγείται τή συγκλονιστική παραβολή τοῦ ἄφρονος πλουσίου. Πρόκειται γιά τήν ἱστορία ἐνός ἀνθρώπου, πού αὐξάνονται τά ἀγαθά του καί αὐτό, ἀντί νά τοῦ δώσει χαρά, τόν γεμίζει μέ σκέψεις καί ἄγχος. Κάνει σχέδια καί μεριμνάει γιά τό πῶς θά ἀποθηκεύσει τήν περιουσία του, ἔτσι ὥστε νά ἔχει πολλά ἀγαθά γιά πολλά χρόνια. Ξεχνάει, ὅμως, μία πανανθρώπινη πραγματικότητα, τόν θάνατο. Ἔτσι, τή στιγμή πού νομίζει ὅτι τοῦ ἀνήκει ὅλος ὁ κόσμος, ἔρχεται ὁ θάνατος νά τοῦ κτυπήσει τήν πόρτα. Τότε φαίνεται πόσο μεγάλη ἀνοησία εἶναι ἡ μέριμνα γιά τά ἐφήμερα καί ἀκόμη μεγαλύτερη ἀφροσύνη ἢ λησμοσύνη γιά τά αἰώνια. Εἶναι μεγάλη ἀπερισκεψία νά θησαυρίζουμε πράγματα

για τόν έαυτό μας καί νά μή φροντίζουμε νά αποθησαυρίσουμε πνευματικές καταθέσεις στό ταμειυτήριο του οὐρανοῦ.

Ἡ βάση αὐτῆς τῆς ἀνθρώπινης ἀπερισκεψίας εἶναι μία λέξη, ἡ λέξη «...μου». Εἶναι ἡ λέξη πού θεμελιώνει μέσα στόν ἄνθρωπο τή βεβαιότητα τῆς ἰδιοκτησίας. Ἀπό τούς πρώτους πικρούς καρπούς, πού δοκίμασε ὁ ἐξόριστος ἀπό τόν Παράδεισο Ἀδάμ, ἦταν ὁ ἀπατηλός καρπός τῆς ἰδιοκτησίας. Μέσα στήν Ἑδέμ δέν κατεῖχε τίποτα, διότι ὅλα ἦταν δικά του. Ἐξω ἀπό τόν Θεό, ὅμως, τίποτε δέν εἶναι δικό του. Ὅλα πρέπει νά τά κατακτήσει καί νά τά κερδίσει μέ κόπο, πόνο, ἰδρώτα καί αἷμα. Ὅ,τι ἀποκτάει, τό θεωρεῖ δικό του, διότι ὅλα τά ὑπόλοιπα εἶναι ξένα γιά ἐκεῖνον. Αὐτό, λοιπόν, πού θεωρεῖ δικό του, τό κατέχει καί τό φυλάει σέ τέτοιο σημεῖο, πού ἐγκλωβίζεται μέσα σ' αὐτό. Χωρίς νά τό καταλάβει τά ἀποκτήματά του γίνονται ἀφεντικά πού τόν καταπιέζουν καί ἀλυσίδες πού τόν δεσμεύουν. Εἶναι ἐντυπωσιακό πώς στήν παραβολή πού ἀκούσαμε ὁ ἄμυαλος πλούσιος βάζει σάν αὐτονόητο θεμέλιο στή σκέψη

του συνέχεια τό «...μου». Λέγει: «καρπούς μου», «καθελῶ μου», «γεννήματά μου», «ἀγαθά μου», «ψυχή μου». Νομίζει ὅτι τά πάντα εἶναι δικά του. Φορτωμένος μέ τήν προπατορική πλάνη οἰκειοποιεῖται αὐτά πού δέν κατέχει, ἀλλά τά ἔχει ὡς δῶρα τοῦ Θεοῦ. Τό αἶσθημα τῆς ιδιοκτησίας εἶναι ἡ πρώτη καί μεγαλύτερη παγίδα τοῦ διαβόλου ἀπό τή βρεφική ἡλικία. Ἀκόμη καί σ' ἓνα ἄκακο καί χαριτωμένο βρέφος, ἐάν τοῦ πάρεις τό παιχνιδάκι ἀπό τά χέρια του, θά κλάψει καί θά διαμαρτυρηθεῖ, διότι νιώθει ὅτι τοῦ ἀφαιρεῖς κάτι δικό του.

Τό αἶσθημα τῆς ιδιοκτησίας κατ' ἀρχήν εἶναι μία μεγάλη καί τραγική ψευδαίσθηση. Τί μᾶς ἀνήκει πραγματικά ἀπό αὐτά πού ἔχουμε; Τίποτα! Τί δώσαμε γιά νά ἀποκτήσουμε αὐτά πού νομίζουμε ὅτι μᾶς ἀνήκουν; Τίποτα! Αὐτά πού δώσαμε, δηλαδή τό μυαλό, ὁ κόπος, ἡ ἐργατικότητα, οἱ ικανότητες δέν εἶναι δικά μας. Ἡ εὐστροφία, τά χαρίσματα, ἡ διάθεση, ἡ ἐργασία, τά κατορθώματα καί οἱ ἐπιδόσεις εἶναι ὅλα δῶρα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐπιτυχία, ἡ ἀπόδοση, ἡ αὕξηση τοῦ

πλούτου, ἡ καρποφορία τῆς γῆς καί κάθε εἵδους παροχή καί αὐτά δῶρα τοῦ Θεοῦ εἶναι. Μία σταγόνα αἷμα στόν ἐγκέφαλο μπορεῖ νά κάνει τόν μεγαλύτερο ἐπιστήμονα ἀνίκανο νά δέσει ἀκόμη καί τά κορδόνια του. Μία σειρά ἀπό φαινομενικά ἀσύνδετα μεταξύ τους γεγονότα μπορεῖ νά ἀνατρέψει σχέδια καί ὄνειρα πολλῶν δεκαετιῶν. Ἀπό τήν ἄλλη, μία μικρή προσπάθεια μπορεῖ νά καρποφορήσει καί νά φέρει ἀποτελέσματα πέραν κάθε προσδοκίας. Ἕνα νεῦμα τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νά ἀνοίξει πόρτες πού οὔτε τολμοῦσε νά σκεφτεῖ τό μυαλό. Στή ζωή τίποτε δέν εἶναι τυχαῖο. Στή ζωή τίποτε δέν εἶναι δικό μας. Ὅλα ὁ Θεός τά χαρίζει, διότι ὅλα στόν Θεό ἀνήκουν. Ὁ Κύριος μοιράζει τά ἀγαθά, τά ταλέντα, τίς ἱκανότητες, τίς ἐπιδόσεις καί τήν καρποφορία σύμφωνα μέ τίς πνευματικές ἀντοχές τοῦ καθενός. Ἀκόμη καί τά πρόσωπα πού μᾶς περιβάλλουν μέ ἀγάπη εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος τά βάζει κοντά μας ὄχι γιά νά τά ταλαιπωροῦμε μέ μία ἀγάπη κτητική, ἀλλά γιά νά χαιρόμαστε τήν ἀγάπη ὡς θεϊκή εὐλογία. Εἶναι μεγάλη ψευδαίσθηση νά νομίζουμε

ὅτι κατέχουμε κάτι. Τό μόνο πού εἶναι ἀποκλειστικά δικό μας εἶναι τά λάθη, οἱ ἁμαρτίες καί οἱ πτώσεις. Αὐτά εἶναι δικά μας, διότι ἐμεῖς τά ἐπιλέγουμε, ἐμεῖς τά ἐνεργοῦμε συνειδητά καί ἐλεύθερα, ἐνάντια στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τό πόσο μεγάλη ψευδαίσθηση εἶναι τό αἶσθημα τῆς ιδιοκτησίας φαίνεται ὅταν πέσουμε στό κρεβάτι τοῦ πόνου ἢ τῆς ἀρρώστιας καί περισσότερο ὅταν φτάσουμε νά διαβοῦμε τό κατώφλι τοῦ θανάτου.

Τό αἶσθημα τῆς ιδιοκτησίας, ἐπίσης, εἶναι μεγάλη ἀχαριστία ἀπέναντι στόν Δωρεοδότη Θεό. Ἐνῶ Ἐκεῖνος μᾶς χαρίζει τά πάντα, ἐμεῖς νομίζουμε ὅτι δέν μᾶς δίνει τίποτα. Ἐνῶ Ἐκεῖνος μᾶς γεμίζει μέ παροχές, ἐμεῖς συνέχεια Τοῦ ζητᾶμε κάτι καινούριο. Πρίν προλάβουμε νά ἀπολαύσουμε αὐτό πού πήραμε, ἀμέσως νιώθουμε ὅτι πρέπει νά μᾶς δώσει κάτι ἐπιπλέον. Ὅταν ντύνουμε τά πάντα γύρω μας μέ τό «...μου», τότε ξεχνᾶμε τήν αἰτία καί τήν ἀπόλυτη ἀρχή τῶν πάντων. Λησμονοῦμε ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἡ πηγή κάθε ἀγαθοῦ, κάθε πράγματος, κάθε αἰσθήματος, κάθε σκέψης, κάθε διάθεσης, κάθε κατορθώματος, κάθε

ἐπιτυχίας. Ὁ Θεός εἶναι ὁ μόνος παροχέας τῆς χαρᾶς καί τῆς πληρότητας. Ὁ Θεός εἶναι ὁ Πατέρας, πού ἔχει μετρήσει ἀκόμη καί τίς τρίχες ἀπό τό κεφάλι μας καί δέν θά ἐπιτρέψει νά γίνει κάτι κακό καί πνευματικά βλαβερό γιά ἐμᾶς. Ἀκόμη καί οἱ πειρασμοί, οἱ δοκιμασίες, οἱ θλίψεις, οἱ ἀσθένειες καί οἱ ἀπώλειες εἶναι δικά Του δῶρα. Εἶναι δικές Του εὐκαιρίες, πού μᾶς τίς χαρίζει, γιά νά γινόμαστε πιό εὐστροφοί, πιό ἐνάρετοι καί πιό θεοειδεῖς. Αὐτά πού μᾶς στερεῖ, μᾶς τά στερεῖ γιά νά Τόν ἀναζητήσουμε. Αὐτά πού μᾶς παρέχει, μᾶς τά παρέχει καί πάλι γιά νά Τόν ἀναζητήσουμε. Ὁ Θεός θέλει νά Τόν ψάχνουμε μέ εὐχαριστιακό φρόνημα. Ἐπιθυμεῖ νά Τόν προσεγγίζουμε ἀρχοντικά, μέ αἶσθημα εὐγνωμοσύνης γιά τά ἀμέτρητα δῶρα Του. Ὅταν ἐμεῖς βάζουμε τό «...μου», τά ξεχνᾶμε ὅλ' αὐτά. Σάν ἀχάριστοι Τόν περιφρονοῦμε καί βάζουμε τόν ἐγωισμό μας στόν θρόνο πού ἀνήκει σ' Ἐκεῖνον. Ἔτσι νομίζουμε ὅτι γινόμαστε μικροί θεοί. Στήν πραγματικότητα, ὅμως, γινόμαστε τύραννοι, κατακτητές καί καταπιεστές τοῦ ἑαυτοῦ μας καί τῶν ἄλλων. Εἶναι

μεγάλη ἀχαριστία ἢ αἴσθησις τῆς ιδιοκτησίας, ὅταν μάλιστα συνοδεύεται ἀπό τῆ λησμοσύνης τοῦ Θεοῦ.

Τέλος, ἡ αἴσθησις τῆς ιδιοκτησίας εἶναι ἡ αἰτία τῆς σκληροκαρδίας. Ὁ ἄνθρωπος πού νομίζει ὅτι ὅλα ὅσα ἔχει εἶναι δικά του, σκληραίνει ἀπέναντι στούς ἄλλους. Ἀδιαφορεῖ γιά τόν πόνο καί τῆ δοκιμασία τοῦ ἀδελφοῦ του. Σφίγγει τά ὑπάρχοντά του τόσο δυνατά, πού νομίζει πώς κάθε ἄλλος εἶναι ἓνας εἰσβολέας στήν περιουσία του, ἓνας διεκδικητής τῶν ἀγαθῶν του, ἓνα ἀρπακτικό, πού ἔρχεται νά τόν κατασπαράξει. Μέσα στήν ψυχή του θεριεύει ὁ ἀνταγωνισμός, πού στό ὄνομα τῆς ιδιοκτησίας γίνεται ἀθέμιτος. Μέσα στή σκέψη φωλιάζει τό ἄγχος, πού ἀπό τόν φόβο τῆς ἀπώλειας τῆς ιδιοκτησίας γίνεται θανατηφόρο. Μέσα στήν καρδιά του ἐμφιλοχωρεῖ ἡ καχυποψία καί ἡ ἐπιφυλακτικότητα, ἐπειδή, ἐξ ιδίων κρίνοντας τά ἀλλότρια, νομίζει πώς καθένας πού τόν πλησιάζει ἔρχεται γιά νά τόν ἐκμεταλλευτεῖ, ἀφοῦ αὐτό κάνει καί ἐκεῖνος μέ τούς ἄλλους. Μαζί μ' αὐτά ἔρχεται ἡ ὀργή, ἡ

ἀνασφάλεια, τά ἐσωτερικά συμπλέγματα καί
 ἀμέτρητα δεινά ἐσωτερικῆς ἀκαταστασίας,
 ἐπειδή νομίζει πῶς εἶναι δικά του αὐτά πού ἔχει.
 Ἀκόμη καί ἡ σχέση μέ τό σῶμα γίνεται προβλη-
 ματική. Νομίζει ὅτι μπορεῖ νά διαχειρίζεται τό
 σῶμα ὅπως θέλει, ἐπειδή θεωρεῖ ὅτι εἶναι δικό
 του. Ἀλλά τό σῶμα δέν εἶναι ἰδιοκτησία μας. Τό
 σῶμα εἶναι τό δῶρο τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς τό ἔδωσε
 γιά νά τό σεβόμαστε καί νά τό φροντίζουμε, ἔτσι
 ὥστε νά Τοῦ τό ἀποδώσουμε ἕτοιμο νά ἀπολαύ-
 σει τή χαρά τοῦ Παραδείσου κατά τήν ἡμέρα τῆς
 κοινῆς Ἀνάστασης τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων.
 Τό σῶμα δέν εἶναι δικό μας, γιά νά τό κακο-
 ποιῶμε, νά τό τραυματίζουμε, νά τό στιγματί-
 ζουμε, νά τό φθείρουμε σύμφωνα μέ τήν κάθε
 εἶδους γνώμη ἢ ἀνοησία. Δέν τό ἀγοράσαμε, δέν
 τό πλάσαμε, δέν τό κερδίσαμε. Μᾶς χαρίστηκε
 σάν κάτι μοναδικό καί πολύτιμο καί ἔτσι ὀφεί-
 λουμε νά τό φροντίζουμε. Ἐάν τά ξεχνᾶμε ὅλ'
 αὐτά, γινόμαστε σκληροί μέ τούς ἄλλους καί μέ
 τόν ἑαυτό μας. Ἡ αἴσθηση τῆς ἰδιοκτησίαςθερι-
 εύει τόν ἐγωισμό. Μᾶς ρίχνει στήν πλάνη τῆς

κενοδοξίας. Μᾶς ρίχνει στὸν ἀγῶνα τῆς διεκδίκησης. Βγάζει στήν ἐπιφάνεια τό σκληρό πρόσωπο τοῦ ἀδίστακτου, τοῦ σκληροῦ, τοῦ συγκρουσιακοῦ ἀνθρώπου, πού δέν θέλει νά χάσει τίποτε ἀπό τά δικά του καί πού παλεύει ἀδιάκοπα νά κάνει τά πάντα δικά του. Ἀπό τή σκληροκαρδία τῆς ἰδιοκτησίας προκύπτουν οἱ κοινωνικές διακρίσεις, ἡ ἀνθρώπινη ἀπαξίωση, οἱ ταξικές προκαταλήψεις καί οἱ καταστροφικές πανανθρώπινες συγκρούσεις. Το «...μου» τοῦ ἄφρονος πλουσίου γίνεται ἓνας τρόπος ζωῆς πού ὁδηγεῖ στή δυστυχία.

Σήμερα ἀκούσαμε ἀπό τόν Χριστό αὐτή τή διδακτικότατη παραβολή, γιά νά πάψουμε νά βάζουμε τό «...μου» στή ζωή μας. Νά καταλάβουμε ὅτι τίποτε δέν εἶναι δικό μας. Νά ἐννοήσουμε ὅτι τά πάντα εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ. Νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τό αἶσθημα τῆς ἰδιοκτησίας, πού ἀποτελεῖ οἰκτρή ψευδαίσθηση καί ἀπέραντη ἀχαριστία ἀπέναντι στὸν Οὐράνιο Πατέρα. Νά ἐλευθερωθοῦμε ἀπό τή λαχτάρα τῆς ἰδιοκτησίας, γιά νά μὴν περιπίπτουμε στή σκληροκαρδία, πού εἶναι ἡ ἀπώλεια τῆς σωτηρίας. Νά δεχόμαστε καθετί ὡς

πολύτιμη εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Νά διακατεχόμαστε ἀπό μία ἀπέραντη εὐχαριστιακή διάθεση γιά τόν Κύριο. Νά Τόν δοξολογοῦμε καί νά Τόν ὑμνοῦμε μέ εὐγνωμοσύνη γιά ὅλα ὅσα μᾶς χαρίζει ἀφειδῶς. Νά εἴμαστε βέβαιοι πῶς, ἐάν δέν ἔχουμε τό «...μου» στή ζωή μας, τότε ὅλα θά εἶναι δικά μας, τότε ὅλα τά προσδόκιμα θά εἶναι καί προσβάσιμα, ὄχι δικαιωματικά ἀλλά ἀγαπητικά, προερχόμενα ἀπό τήν ἀπέραντη καί ἀδιανόητη φροντίδα καί ἀγάπη τοῦ Δημιουργοῦ καί Θεοῦ μας. Ἀμήν.